

Sygn. akt I ACa 779/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 listopada 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SA Małgorzata Rybicka-Pakuła

Sędzia SA Marzena Miąskiewicz

Sędzia SO Paweł Iwaniuk (del.)

Protokolant: apl. sędz. Bartosz Karp

po rozpoznaniu w dniu 24 listopada 2014 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa T. K.

przeciwko M. D.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 11 marca 2014 r. sygn. akt XXVI GC 596/12

I. oddala apelację;

II. zasądza od M. D. na rzecz T. K. kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt I ACa 779/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 12 maja 2011 r. T. K. wniósł o zasądzenie solidarnie od pozwanych M. D. i J. C. kwoty 507954 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Jako podstawę faktyczną dochodzonego roszczenia powód wskazał bezskuteczne egzekwowanie od spółki (...) sp. z o.o. w W., objętych tytułem wykonawczym przeciwko tej spółce, świadczeń. Wskazał, iż niezaspokojone roszczenie powstało w okresie, w którym pozwani pełnili funkcję członków zarządu. Określił, iż na żadaną kwotę składają się świadczenie główne w kwocie 400000 zł oraz odsetki ustawowe od tej kwoty za okres od dnia 7 kwietnia 2009 r. do dnia 7 lutego 2011 r., a także kwota 12217 zł niezaspokojonych kosztów procesu przeciwko spółce (...) sp. z o.o. w W..

Po rozpoznaniu sprawy **Sąd Okręgowy zaskarżonym wyrokiem** z dnia 11 marca 2014 r. umorzył postępowanie przeciwko J. C., wobec cofnięcia przez powoda powództwa przeciwko niemu (pkt 5 wyroku), uchylił wydany w dniu 30 stycznia 2012 r. (XVI GC 428/11) przeciwko M. D. wyrok zaoczny i zasądził od niej na rzecz powoda kwotę 412217

zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 17 listopada 2012 r. do dnia zapłaty (pkt 1 wyroku), oddalając dalej idące żądanie (pkt 2 wyroku). Zasadził także od pozwanej M. D. na rzecz powoda T. K. kwotę (...),00 tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt 3 wyroku), ustalając, że nieuiszczone przez M. D. koszty sądowe ponosi Skarb Państwa (pkt 4 wyroku).

Sąd Okręgowy ustalił, iż w dniu 2 czerwca 2008 roku powód zawarł ze spółką (...) sp. z o.o. w W. umowę koprodukcyjną, której przedmiotem była współpraca przy produkcji filmu fabularnego. W § 4 punkcie 6 umowy strony zgodnie postanowiły, że w okresie od 1 lutego 2009 roku do dnia 1 kwietnia 2009 roku każda ze stron będzie uprawniona do wypowiedzenia niniejszej umowy. Oświadczenie o wypowiedzeniu umowy miało być skuteczne z chwilą doręczenia drugiej stronie za potwierdzeniem odbioru. W dniu 23 marca 2009 roku T. K. złożył spółce (...) sp. z o.o. w W. oświadczenie o wypowiedzeniu umowy na ww. podstawie. Odbiór oświadczenia potwierdziła M. D.. W dniu 14 grudnia 2009 roku Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie X Wydział Gospodarczy dla spraw upadłościowych i naprawczych, z wniosku (...) sp. z o.o. w (...) sp. z o.o. w W., na podstawie art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 28 lutego 2003 roku Prawo upadłościowe i naprawcze, oddalił wnioski o ogłoszenie upadłości (...) sp. z o.o. w W.. Nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 27 kwietnia 2010 r. Sąd Okręgowy w Warszawie XVI Wydział Gospodarczy (sygn. akt XVI GNC 276/10) nakazał (...) sp. z o.o. w W., aby zapłaciła T. K. kwotę 400000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 7 kwietnia 2009 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 12217 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Postanowieniem z dnia 23 czerwca 2010 r. Sąd Okręgowy w Warszawie nadał klauzulę wykonalności powyższemu nakazowi zapłaty.

Sąd Okręgowy ustalił na podstawie przedstawionych przez strony dowodów, iż postępowanie egzekucyjne na podstawie ww. tytułu wykonawczego prowadził Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie K. Ł.. Komornik ów postanowieniem z dnia 20 grudnia 2010 r. umorzył postępowanie egzekucyjne wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji.

Sąd Okręgowy ustalił także, że pozwana M. D. pełniła funkcję prezesa zarządu w spółce (...) sp. z o.o. w W. od momentu jej wpisania do rejestru w dniu 12 czerwca 2007 roku do dnia 26 października 2010 roku. W tym czasie kilkakrotnie ulegał zmianie sposób reprezentacji Spółki, niemniej jednak w czasie zawarcia umowy koprodukcyjnej z powodem (z dnia 2 czerwca 2008 roku) oraz w czasie wypowiedzenia tejże umowy w lutym 2009 roku uprawniony do reprezentowania (...) sp. z o.o. w W. był każdy członek zarządu samodzielnie.

Powyższych ustaleń Sąd I Instancji dokonał w oparciu o twierdzenia stron w zakresie w jakim były albo zgodne, albo niekwestionowane przez stronę przeciwną oraz przeprowadzone dowody.

Zarazem Sąd I Instancji nie przeprowadził dowodów, o które wnioskował pozwany B. C., z uwagi na cofnięcie przezeń tych wniosków na rozprawie dnia 11 marca 2014 r. i brak poparcia dla ich przeprowadzenia przez pozwaną M. D..

W tak ustalonym stanie **Sąd Okręgowy uznał**, iż powództwo, w zakresie w jakim nie zostało cofnięte, tj. wobec M. D. zasługiwało, w świetle art. 299 § 1 k.s.h., w przeważającej części, na uwzględnienie. Powód bowiem wykazał, iż skierowana do spółki, w której, w okresie powstania zobowiązania pozwana była członkiem zarządu, była bezskuteczna, a pozwana, obligowana ukształtowaniem przepisów art. 299 § 1 i 2 k.s.h. nie wykazała żadnej z okoliczności mogącej zwolnić ją od odpowiedzialności za to zobowiązanie spółki (...) sp. z o.o. w W..

Sąd Okręgowy zwrócił szczególną uwagę, iż to na pozwanej spoczywał obowiązek udowodnienia okoliczności mogących zwolnić ją z odpowiedzialności za zobowiązanie spółki. Wskazał, iż pozwana twierdząc, iż wypełniła należące do jej obowiązków zadanie polegające na złożeniu wniosku o ogłoszenie upadłości spółki w taki sposób, że przekazała zgromadzeniu wspólników dokumenty do złożenia wniosku, nie spowodowała wyłączenia swej odpowiedzialności. Zgodnie bowiem z przepisem art. 20 § 2 pkt 2 ustawy z dnia 28 lutego 2003 roku Prawo upadłościowe i naprawcze (Dz. U. z 2003 r., nr 60, poz. 535) upoważnionym do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości spółki z ograniczoną odpowiedzialnością był każdy członek zarządu, niezależnie od tego, czy przysługiwało mu uprawnienie do samodzielnego reprezentowania tej spółki czy też łączne z innymi osobami. Skoro podmiotem reprezentującym spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością jest zarząd i to każda z osób wchodzących w jego skład miała uprawnienie

do zgłoszenie wniosku o ogłoszeniu upadłości (art. 205 § 1 k.s.h.). Przedstawienie zaś dokumentów zgromadzeniu wspólników, w żaden sposób nie zdejmowało z członka zarządu powyższej powinności.

Sąd I Instancji stwierdził nadto, iż bez znaczenia dla odpowiedzialności członka zarządu pozostawał fakt, późniejszego złożenia wniosków o ogłoszenie upadłości spółki złożył. Choć bowiem pozwana mogła powołać się na zgłoszony wniosek o ogłoszenie upadłości pochodzący od innych członków zarządu, a nawet od wierzycieli spółki, to skutecznie wyłączałby on odpowiedzialność pozwanej tylko wówczas gdyby został zgłoszony we właściwym czasie. Skoro jednak podstawą oddalenia tego wniosku było stwierdzenie, że jej majątek nie wystarcza na zaspokojenie kosztów postępowania, brak było podstaw do przyjęcia, że nastąpiło to w czasie odpowiednim, a zatem aby zwolniło pozwaną od odpowiedzialności.

Jako nieskuteczne, w zakresie wyłączenia odpowiedzialności pozwanej, Sąd I instancji uznał powoływanie przez pozwaną zarzutów odnoszących się do istnienia podstaw do uwzględnienia powództwa T. K. przeciwko (...) sp. z o.o. w W.. Sąd wskazał, iż w sprawie, w której powód dochodzi roszczenia na podstawie art. 299 § 1 k.s.h. przedstawiając prawomocny wyrok będący źródłem zobowiązania spółki wobec powoda, sąd nie ma możliwości badania czy określone nim zobowiązanie istnieje, a jeśli tak, to w jakim rozmiarze, bowiem sprzeciwia się temu wynikająca z art. 365 § 1 k.p.c. zasada prawomocności materialnej, polegająca na związaniu ustalonym w wyroku stanem prawnym. W konsekwencji powyższego Sąd oddalił wnioski pozwanej o zobowiązanie (...) S.A. do przedłożenia kopii umowy dystrybucyjnej oraz sprawozdania finansowego z uzyskanych przychodów z filmu (...), ponieważ okoliczności te nie mogły mieć znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Przytoczone wyżej względy, w ocenie Sądu Okręgowego, uzasadniały powództwo co do zasady, choć z uwagi na nieprawidłowe wskazanie terminu, od którego powodowi należały się od pozwanej odsetki ustawowe od zasądzonej kwoty, a także na związaną z tym bezzasadność żądania zapłaty kwoty 95737 zł tytułem skapitalizowanych odsetek ustawowych liczonych od dnia 7 kwietnia 2009 roku do dnia 7 lutego 2011 roku. Wbrew bowiem stanowisku powoda, pozwana nie znalazła się w opóźnieniu w spełnieniu świadczenia w terminie przez niego określonym. Powód wezwał pozwaną do spełnienia świadczenia kwoty dochodzonej pozwem wezwaniem z dnia 7 lutego 2011 r. Przy czym pismo to zostało wysłane do pozwanej na adres, który nie był jej adresem miejsca zamieszkania, a zatem nie mogło wywrzeć skutku określonego w art. 481 § 1 k.c. Ostatecznie odsetki ustawowe, stosownie do art. 481 § 1 k.c. Sąd I Instancji zasądził od pozwanej na rzecz powoda od dnia 17 listopada 2012 r., czyli następnego dnia, po dniu w którym pełnomocnik pozwanej otrzymał odpis pozwu wraz z odpisem wyroku zaocznego.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego – w zakresie punktu 1 odnośnie zasądzonej tam kwoty oraz w zakresie punktu 3 – złożyła pozwana.

Zarzuciła niezgodność ustaleń faktycznych Sądu z materiałem dowodowym zebrany w sprawie, w szczególności poprzez ustalenie, że pozwana nie udowodniła, że we właściwym czasie doszło do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości spółki, jak i nie wykazała, że choć nie doszło we właściwym czasie do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości, to miało to miejsce nie z jej winy, co stanowić winno przesłanki egzoneracyjne dla członka zarządu spółki z art. 299 k.s.h., uwalniających go od odpowiedzialności za niewypłacalność spółki.

Zarzuciła także naruszenie prawa procesowego, a w szczególności:

- art. 233 § 1 k.p.c., poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, polegającego na całkowitym pominięciu milczeniem, zgłaszanych przez stronę pozwaną, dowodów z dokumentów, jak i opinii biegłych,

- art. 328 § 2 k.p.c., poprzez nie wskazanie w uzasadnieniu wyroku przyczyn, dla których odmówił przeprowadzenia dowodów wnioskowanych przez stronę pozwaną.

W konsekwencji podnoszonych zarzutów apelująca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny ustalił i zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności godzi się wskazać, iż sąd drugiej instancji rozpoznający sprawę na skutek apelacji jest związany przedstawionymi w niej zarzutami dotyczącymi naruszenia prawa procesowego, przy czym w granicach zaskarżenia sąd ten bierze z urzędu pod uwagę nieważność postępowania. W konsekwencji sąd drugiej instancji – bez podniesienia w apelacji lub w toku postępowania apelacyjnego odpowiedniego zarzutu – nie może wziąć z urzędu pod rozwagę uchybień prawu procesowemu, popełnionych przez sąd pierwszej instancji, choćby miały wpływ na wynik sprawy (tak SN w uchwale 7 sędziów z dnia 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07).

Analiza podnoszonych zarzutów prowadzi do wniosku, iż wszystkie sformułowane przez apelującą zarzuty, tak niezgodności ustaleń faktycznych z materiałem dowodowym (punkt II. 1 apelacji), jak i zarzuty naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. (punkt II. 2 a) apelacji) oraz art. 328 § 2 k.p.c. (punkt II. 2 b) apelacji) stanowią, zarzuty dotyczące naruszenia prawa procesowego. Przy czym zarzuty sformułowane w punkcie II. 2 apelacji uznać należało za powiązane z zarzutem naruszenia przepisu art. 217 § 3 k.p.c. i art. 227 k.p.c., jako że w istocie dotyczyły nieprzeprowadzenia przez Sąd I Instancji postępowania dowodowego, w zakresie faktów, uznawanych przez stronę pozwaną, za mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia.

W doktrynie i orzecznictwie przyjmuje się, iż w świetle postanowień art. 217 § 3 k.p.c. pominięcie przez sąd dowodu dopuszczalne jest jedynie w wypadku, gdy okoliczności sporne zostały dostatecznie wyjaśnione zgodnie z twierdzeniami strony zgłaszającej ten dowód albo gdy chodzi o dowody nieprzydatne lub zgłoszone wyłącznie dla zwłoki (tak m.in. Sąd Najwyższy w wyrokach z dnia 26 września 1966 r. II CR 314/66, z dnia 12 września 1997 r., I CKN 547/97, z dnia 28 kwietnia 1999 r., I CKN 1129/97, z dnia 3 kwietnia 2001 r., I CKN 373/00, z dnia 30 maja 2007 r., IV CSK 41/07 i z dnia 17 kwietnia 2008 r., I CSK 543/07). Przy czym jednak uchybienie tego rodzaju może zasadniczo mieć miejsce jedynie wówczas, gdy wniosek o przeprowadzenie dowodu zostanie skutecznie zgłoszony.

Pozwana wszystkie swoje wnioski dowodowe zawarła w piśmie z dnia 28 lutego 2013 r. (k. 293). Zarazem pozwana nie ustosunkowała się w toku postępowania do wniosków dowodowych drugiego pozwanego. Zwłaszcza nie przyłączyła się do nich.

Przypomnieć zaś należy, iż w świetle przepisu art. 73 § 2 k.p.c. skoro pozwani odpowiadali solidarnie, wniesienie wniosku przez jednego z nich nie wywoływało skutku prawnego wobec drugiego z pozwanych, który w tym zakresie nie działał. Poza bowiem wypadkiem współuczestnictwa jednolitego, każdy współuczestnik w procesie działa w imieniu własnym (por. postanowienie z dnia 10 sierpnia 2004 r., IV CK 270/04). Brak przyłączenia się pozwanej M. D. do wniosków pozwanego J. C. powodował, w sytuacji cofnięcia ich przez pozwanego J. C. (k. 518), iż innych wniosków dowodowych, niż te sformułowane w piśmie z 28 lutego 2013 r. przez pozwaną, nie było.

W świetle powyższego chybione pozostawały zarzuty sformułowane w apelacji, iż Sąd I instancji zaniechał przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego, jak i dowodu z dokumentów księgowych spółki, skoro wnioski te zostały wycofane. Brak jest więc także podstaw do przyjęcia naruszenia przepisu art. 328 § 2 k.p.c. w zakresie w jakim Sąd I Instancji nie odnosił się do przyczyn nieprzeprowadzenia powyższych dowodów, skoro uznać należało, iż w zaistniałej sytuacji procesowej, wniosków o ich przeprowadzenie nie było.

Nie zasługiwały natomiast na uwzględnienie zarzuty naruszenia przepisu art. 217 § 3 k.p.c. i art. 227 k.p.c. w zakresie oddalenia wniosków dowodowych pozwanej o przeprowadzenie dowodu z dokumentów obrazujących wyniki finansowe, uzyskane od dystrybutora z tytułu dystrybucji filmu (...) oraz kopii umowy dystrybucyjnej oraz sprawozdania finansowego z uzyskanych przychodów z powyższego filmu przez (...) S.A., zawarte we wzmiankowanym wyżej piśmie z dnia 28 lutego 2013 r. Celem zgłoszonych wniosków, jak się wydaje z treści pisma, była próba wykazania, iż spółka (...) sp. z o.o. w W. ma wobec wzmiankowanych wyżej podmiotów wierzytelności. Pomija jednakże apelujący okoliczność, iż próba zajęcia takich wierzytelności była podejmowana przez powoda, w toku postępowania egzekucyjnego, i okazała się, z uwagi na nieistnienie tej wierzytelności, bezskuteczna (vide k. 477

– 478 i 501). Prowadzenie tedy dowodu z żądanych dokumentów słusznie zostało uznane przez Sąd I Instancji za zbędne, skoro okoliczności jakie miałyby być w oparciu o nie ustalone, zostały już uprzednio dostatecznie wyjaśnione.

Niezasadny pozostawał zarzut naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. Aby skutecznie podnosić tego rodzaju zarzut apelująca musiałaby wykazać, iż sąd uchybił podstawowym regułom służącym ocenie wiarygodności i mocy poszczególnych dowodów, tj. regułom logicznego myślenia, zasadzie doświadczenia życiowego i właściwego kojarzenia faktów. Apelująca jednakże, ani nie wskazuje przy ocenie którego z dowodów miałyby sąd popełnić tego rodzaju uchybienie, to także poniechała wskazania na czym miałyby ono polegać. Pomijają jednak tę nieściśłość apelacji, ogłąd sprawy nie usprawiedliwia wywodzonego przez apelującą wniosku.

W świetle powyższego, brak było uzasadnionych podstaw do przyjęcia, iż ustalony w sprawie przez Sąd I Instancji stan faktyczny, był wadliwy. Zarówno bowiem nie doszło do uchybienia przy ocenie przeprowadzonych dowodów, jak i brak było wadliwości w ramach postępowania prowadzącego do ustalenia istotnych w sprawie okoliczności. W tym stanie Sąd Apelacyjny przyjął poczynione przez Sąd Okręgowy ustalenia faktyczne za podstawę swego rozstrzygnięcia.

W tak ustalonym stanie, brak też było uzasadnionych podstaw do zanegowania dokonanej, przez Sąd Okręgowy, oceny prawnej żądania.

Stosownie do treści art. 299 § 1 k.s.h. członkowie zarządu spółki ponoszą w wypadku gdy egzekucja z majątku spółki okaże się bezskuteczna. Odpowiedzialność odszkodowawcza członków zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością (tak SN w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 7 listopada 2008 r. III CZP 72/08) uzależniona jest od wykazania przez wierzyciela jedynie istnienia zobowiązania spółki oraz bezskuteczności egzekucji z majątku spółki. Zarówno powstanie szkody, jak i inne przesłanki odpowiedzialności: tj. wina i związek przyczynowy pomiędzy tak rozumianą szkodą, a zachowaniem członków zarządu spółki, funkcjonują na zasadzie domniemania ustawowego. Dlatego dowody na te okoliczności, opisane w art. 299 § 2 k.s.h. muszą przedstawić pozwani członkowie zarządu.

Powinność wykazania bezskuteczności egzekucji powód wypełnił, składając dokumenty – postanowienia komornika o umorzeniu z tego względu egzekucji. Nieskutecznymi przy tym pozostawały próby podważenia przez pozwaną w toku postępowania istnienia wierzytelności powoda wobec spółki (...) sp. z o.o. w sytuacji, gdy wierzytelność ta została stwierdzona tytułem egzekucyjnym pochodzącym od sądu. Bo mimo, że brak jest ogólnej regulacji wyłączającej możliwość kwestionowania przez pozwanych członków zarządu istnienia lub wysokości długu spółki, którego spłaty domagają się od nich wierzyciele, to jak zauważono w judykaturze, w procesie, w którym powód dochodzi roszczenia na podstawie art. 299 § 1 k.s.h., przedstawiając prawomocny nakaz zapłaty (z art. 353² k.p.c.), będący źródłem zobowiązania spółki wobec powoda, sąd nie ma jednak możliwości badania, czy określone w nim zobowiązanie istnieje, a jeśli tak, to w jakim rozmiarze (tak SN w wyroku z dnia 7 lutego 2007 r., III CSK 227/06), bowiem przeciwstawia się temu regulacja art. 365 § 1 k.p.c.

W sytuacji wykazania przez powoda przesłanek odpowiedzialności w postaci bezskuteczności przysługującej mu od spółki (...) sp. z o.o. w W., wierzytelności, a także wobec niekwestionowanej okoliczności pozostawania przez pozwaną w składzie zarządu w dacie postania tego zobowiązania, to na pozwanej spoczął obowiązek wykazania przesłanek, które zgodnie z art. 299 § 2 k.s.h. mogłyby wyłączyć jej odpowiedzialność.

Pozwana podnosząc w toku postępowania przez Sądem I Instancji okoliczność (powtórzoną następnie w apelacji) niezgłoszenia bez jej winy we właściwym czasie wniosku o ogłoszenie upadłości powoływała się na istnienie zapisu § 12 ust 6 pkt 13 umowy spółki pomija wszakże, iż ów zapis umowny odnosił się jedynie do rozwiązania i likwidacji spółki, a więc czynności różnych od zgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości (k. 549 – 550). Brak jest więc, już tylko w świetle owego zapisu, podstaw do wyprowadzania wniosku, iż zgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości było warunkowane decyzjami zgromadzenia wspólników, pomijając oczywistą okoliczność, iż tego rodzaju próba (gdyby istotnie została podjęta przez wspólników) nie mogłaby uchylić obowiązku członka zarządu określonego w art. 21 ust. 2 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe i naprawcze (Dz. U. z 2012 r., poz. 1112). Twierdzenia zatem podnoszone przez apelującą o nietrafności oceny dokonanej, w tej mierze, przez Sąd I Instancji, nie mogły zostać zaakceptowane.

Nieudowodniona pozostawała natomiast teza - zawarta jakby marginalnie w ostatnim akapicie uzasadnienia apelacji - iż nawet złożenie wniosku o ogłoszenie upadłości we właściwym czasie nie pozwoliłoby zaspokoić wierzyciela, z uwagi na stan niewypłacalności spółki, bowiem, co wskazywano już wyżej w uzasadnieniu, brak było wniosku pozwanej o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego, który mógłby w wyniku badania ksiąg spółki, taką okoliczność naświetlić.

W konsekwencji powyższego, brak wykazania pozwaną, iż istniały okoliczności mogące w świetle art. 299 § 2 k.s.h. wyłączać jej odpowiedzialność, skutkować musiały przyjęciem, iż pozwana odpowiada za powstałe, w okresie gdy była członkiem zarządu (...) sp. z o.o. w W., zobowiązanie tej spółki wobec powoda.

Z tych wszystkich przyczyn, brak było podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku, wobec czego Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 385 k.p.c., oddalił złożoną apelację.

O kosztach procesu rozstrzygnięto w oparciu o art. 98 § 1 i 3 k.p.c., które nakazują zwrot przez stronę przegrywającą, tej stronie, która proces wygrała, poniesione przez nią koszty. Na koszty powstałe w postępowaniu apelacyjnym składa się – ustalone na podstawie § 13 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 461) – wynagrodzenie zawodowego pełnomocnika reprezentującego stronę powodową w kwocie 5400 zł.